

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobců: **a) A. N.**, **b) M. N.**, **c) J. Š.**, **d) M. Š.**, všichni zast. JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. P., zast. JUDr. Vladislavou Hanákovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Dr. Tyrše 56, Čechtice, v řízení o kasační stížnosti všech žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, č. j. 11 A 274/2010 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2010, č. j. 164900/2010/KUSK, podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, změnil výrok rozhodnutí Městského úřadu Vlašim ze dne 7. 6. 2010, č. j. VYST 8908/08-270/08 PeH (dále jen „rozhodnutí stavební úřadu"), tak, že pouze doplnil specifikaci pozemků, na nichž byla osobě zúčastněné na řízení rozhodnutím stavebního úřadu umístěna a povolena přístavba ke stávající stáji v katastrálním území Vracovice; jinak ve zbytku žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Podle žalovaného byla věc předmětné přístavby stáje projednávána v prvním i druhém stupni již třikrát. Žalovaný uvedl, že předmětem řízení o umístění a povolení

přístavby stáje nebyly námitky týkající se rozporu užívání stávající stáje s kolaudačním rozhodnutím. K námitce nesouladu umístění přístavby s územním plánem obce Vracovice žalovaný konstatoval, že přístavba stáje se nachází v tzv. smíšené venkovské zóně, která je určena částí II., čl. 2, bodem 4 písm. b) územního plánu obce Vracovice. Tato zóna slouží mj. pro umísťování zemědělských a lesnických zařízení a nepřipouští se v ní umisťování objektů pro živočišnou výrobu mj. s kapacitou větší než 50 ks skotu. Počet umístěného skotu v přístavbě a původní stavbě stáje přitom nepřesáhne stanovených 50 ks. Podle žalovaného přístavba stáje zasahuje též na pozemek parc. č. 655/18 v k. ú. Vracovice, a to z rozsahu 1/6 její plochy. Důvodem je napojení přístavby na stávající stáj a zaplnění existující proluky mezi stájí a skladem strojů. Ke skutečnosti, že tento pozemek má být podle územního plánu zahrnut v neurbanizovaném území obce Vracovice, žalovaný dodal, že hranici tohoto neurbanizovaného území nelze díky zvolenému měřítku jednoznačně vymezit. Proto nelze ani jednoznačně konstatovat, že právě část přístavby je umístěna a povolena v rozporu s územním plánem. Vedle skutečnosti, že stavba zasahuje na předmětný pozemek pouze v rozsahu 1/6 jeho plochy a navazuje na již stávající stavby podle územně plánovací informace ze dne 17. 2. 2010, č. j. VYST 4343/10-1016/2007 MaM, je toto neurbanizované území tvořeno ornou půdou. Protože se jedná o stavbu pro zemědělství podle § 18 odst. 5 stavebního zákona č. 183/2006 Sb., lze takovou stavbu umístit na základě územního rozhodnutí i v nezastavěném území. Tento závěr potvrzuje i stanovisko obce Vracovice k původní stavbě stáje ze dne 10. 7. 1995. K dalším námitkám účastníků řízení žalovaný odkázal na rozhodnutí stavebního úřadu, který se s nimi řádně vypořádal. Žalovaný zopakoval, že stavebník získal a předložil kladná vyjádření dotčených správních orgánů.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 12. 9. 2011, č. j. 11 A 274/2010 - 51, zamítl žalobu napadající uvedené rozhodnutí žalovaného. Soud se vypořádal s námitkou žalobců ohledně neplatnosti územně plánovací informace, rozporu stavby s územním plánem a porušení stanoviska obce Vracovice. Podle soudu byla v řízení před stavebním úřadem vydána územně plánovací informace dne 31. 3. 2009, která pozbyla platnosti dne 30. 3. 2010. Stavební úřad nicméně dne 17. 2. 2010 vydal novou územně plánovací informaci. Správní orgány však pochybily, neboť v téže věci lze vydat územně plánovací informaci pouze jednou, a proto na ni neměly odkazovat. Toto pochybení podle soudu nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Závěr o tom, zda je stavba v souladu se všemi zákonnými požadavky, totiž nevyšel z obsahu územně plánovací informace, která má toliko podkladový a informativní charakter a neplní tak funkci závazného podkladu pro vydání rozhodnutí. K námitce, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s územním plánem obce Vracovice, soud konstatoval, že přístavba navazuje na stavby, které jsou umístěné na pozemcích nacházejících se v ploše označené územním plánem obce jako smíšená venkovská zóna. Přístavba k nim tak zachovává půdorysnou stopu a zachovává též linii stávající stavby stáje. Je tedy v téže funkční ploše. Hranice smíšené venkovské zóny je územním plánem označená nejednoznačně, neboť díky zvolenému měřítku a situačnímu nákresu nelze mít za zcela jednoznačně prokázané, že pozemek parc. č. 655/18, kterého se přístavba týká pouze z 1/6 jeho plochy, leží již za hranicí smíšené venkovské zóny. Navíc tato parcela v grafické části územního plánu není vůbec označena, neboť v době jeho přijetí právně neexistovala. Soud se dále ztotožnil se závěrem správních orgánů, podle nichž je stavba umisťována a povolována u zemědělského objektu nacházejícího se při okraji hranice

smíšené venkovské zóny, přičemž její umístění je i podle § 18 odst. 5 stavebního zákona přípustné. Soud tak uzavřel, že umístění stavby je v souladu s územním plánem. Na základě toho žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti všichni žalobci (dále jen „stěžovatelé“) namítli, že soud se vůbec nevypořádal s jejich žalobní námitkou ohledně rozporu rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného s předchozími rozhodnutími orgánů hygienické služby. Podle stěžovatelů se soud dále nedostatečně vypořádal s námitkou ohledně rozporu napadených rozhodnutí s územním plánem obce Vracovice. Stavba je v rozporu s územním plánem obce, když pozemek parc. č. 655/18, na kterém je navržena část stavby, se nachází na neurbanizovaném území s funkčním využitím jako zemědělská půda. Přitom z dokumentace lze dovodit, že část stavby zasahuje do tohoto území, a proto je v rozporu s územním plánem. Vedle toho soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně územně plánovací informace. Podle stěžovatelů byla územně plánovací informace zásadním podkladem pro vydání rozhodnutí, takže její vadnost způsobuje vadnost a nezákonnost celého procesního postupu jakož i rozhodnutí z něho vzešlých. K územně plánovací informaci neměly správní orgány vůbec přihlížet. Na základě toho stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, č. j. 11 A 274/2010 - 51, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěrem soudu ohledně posouzení použití územně plánovací informace. Z rozhodnutí žalovaného navíc není možné učinit závěr, že by územně plánovací informace představovala hlavní podklad pro konstatování souladnosti stavby s územním plánem. Dále se žalovaný ztotožnil se soudem v jeho hodnocení souladu umístění stavby s územním plánem obce Vracovice. Počet 50 ks skotu, který je klíčový z hlediska umístění stavby ve smíšené venkovské zóně, nebude překročen. K námitce, že rozhodnutí jsou v rozporu s rozhodnutími orgánů hygienické služby, žalovaný dodal, že není uvedeno, v čem konkrétně je tento rozpor spatřován. Vzhledem k tomu, že soud se všemi námitkami vypořádal, žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na snahy obce Vracovice o změnu územního plánu. Ten v předmětné podobě umožňoval umístění staveb pro zemědělskou výrobu, jak osoba zúčastněná na řízení učinila. Snahy o změny územního plánu Nejvyšší správní soud posuzoval v rámci přezkoumání opatření obecné povahy v řízení vedeném pod sp. zn. 1 Ao 7/2010, přičemž navrhované změny územního plánu byly Nejvyšším správním soudem zrušeny. Protože důvody kasační stížnosti nejsou dány, osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovateli v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé v první řadě uplatňují důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelé důvodnost této námitky spatřují v tom, že soud se vůbec nevypořádal s žalobní námitkou ohledně rozporu územního rozhodnutí s rozhodnutími orgánů hygienické služby a s námitkami ohledně rozporu rozhodnutí správních orgánů s územním plánem se nevypořádal dostatečným způsobem.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba se posouzením důvodnosti této námitky zabývat přednostně. V případě, že by se soud opomněl vypořádat s některou z relevantních uplatněných žalobních námitek, představovalo by to pochybení, pro které by bylo třeba rozhodnutí soudu zrušit. Takové pochybení však Nejvyšší správní soud neshledal.

Stěžovatelé v žalobě namítli, že rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného jsou v rozporu se rozhodnutím Okresního úřadu v Benešově u Prahy - okresního hygienika ze dne 7. 2. 1994, č. j. 552-215/1994-Ch a 29. 6. 1995, č. j. 2943-213/1995-Ša, jimiž byly stanoveny podmínky pro územní plán obce. Konkrétní rozpor byl stěžovateli spatřován v tom, že nejsou respektována pásma hygienické ochrany.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Předně je třeba konstatovat, že Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaným pod č. 787/2006 Sb. NSS, podle něhož „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů*“. Je dále pravdou, že k uvedené žalobní námitce Městský soud v Praze nezaujal žádné stanovisko. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že se nejedná o vadu v podobě nepřezkoumatelnosti, jímž by byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomuto závěru vedou Nejvyšší správní soud níže uvedené skutečnosti.

Obě uvedená rozhodnutí orgánů hygienické služby se nijak netýkají územního a stavebního řízení o umístění a povolení předmětné přístavby stáje, nýbrž již zrušeného územního plánu a dále povolení stavby stávající stáje a stávajícího skladu strojů, mezi které má být přístavba umístěna a její stavba povolena. Stěžovatelé tak poukazují na údajné porušování těchto rozhodnutí ze strany osoby zúčastněné na řízení. Jak již však uvedl žalovaný, případný nesoulad nelze řešit v tomto řízení, neboť jeho předmětem je zcela něco jiného. Svou povahou je proto tato námitka zcela mimo předmět řízení a nijak nesouvisí s posuzovanou věcí. Jestliže stěžovatelé poukazují na nedodržení některých hygienických požadavků, byť ve vztahu k věci již pravomocně ukončené, je třeba konstatovat, že v nyní posuzované věci si osoba zúčastněná na řízení, coby stavebník opatřila veškeré požadované podklady orgánů hygienické služby. Ze stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 29. 8. 2006, zn. 4415-241/06/BN/LB, vyplývá, že požadavky na ochranu zdraví jsou ve vztahu k navrhované stavbě splněny. Rovněž tak i ze závazného posudku Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj ze dne 23. 8. 2006, č. j. CZ06-S21120-063, vyplývá, že záměr umístění a povolení stavby odpovídá

veterinárním předpisům. Ostatně tyto skutečnosti vyplývají též z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Za daných okolností tak byla žalobní námitka zcela mimo předmět řízení. Bylo by proto ze strany Nejvyššího správního soudu přepjatým formalismem, aby z tohoto důvodu rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud by totiž nemohl zaujmout jiné, než výše uvedené závěry, tedy že žalobní námitka jde zcela mimo předmět řízení, a proto není důvodná. Na věci samé by se přitom nic nezměnilo, pouze by se prodloužila délka řízení před soudem a vzrostly by jeho náklady. Proto Nejvyšší správní soud nepovažuje dané pochybení Městského soudu v Praze za natolik podstatné, aby vedlo k nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí.

Stěžovatel dále napadá závěry soudu ohledně souladnosti umísťované přístavby stáje s územním plánem obce, a to pro jejich nedostatečnost. V tomto směru však lze toliko konstatovat, že odkaz městského soudu na judikaturu učiněný na str. 9 a 10 napadeného rozsudku působí poněkud nepřesvědčivě. Není totiž zřejmé, za jakým konkrétním účelem ji soud uvádí a jaké konkrétní závěry pro posuzovanou věc z ní dovodil. Argumentovat ve věci přezkoumání souladu rozhodnutí o umístění a povolení stavby s územním plánem obce judikaturou, která řešila otázky územního plánování, totiž není na místě. Není tím totiž zřejmé, co chtěl soud vyjádřit. Naopak plně postačilo zůstat u uplatněné argumentace, kterou Nejvyšší správní soud shledává správnou. Stavba je umisťována primárně na pozemky, které jsou podle územního plánu označeny jako smíšená venkovská zóna. Na nich je přípustné umisťovat stavby pro zemědělskou výrobu s daným maximálním počtem hospodářských zvířat. Tyto požadavky přitom umísťovaná přístavba stáje splňuje. K námitce, že část stavby zasahuje na pozemek, který se již nachází v neurbanizované zóně, Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry správních orgánů a městského soudu ohledně § 18 odst. 5 stavebního zákona, jakož i na funkční propojení se stávající stavbou stáje. Pominout nelze ani skutečnost, že určení hranice neurbanizovaného území není zcela jednoznačné, a to i proto, že v době vzniku územního plánu pozemek parc. č. 655/18 neexistoval. Lze tedy uzavřít, že umísťovaná stavba je v souladu s územním plánem.

S touto žalobní námitkou se tedy městský soud vypořádal dostatečným způsobem a se závěry v tomto směru učiněnými se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Nejvyšší správní dále konstatuje, že stěžovatel uplatňuje též důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle něj městský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně územně plánovací informace. Tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Jak vyplývá ze soudem přiblížených ustanovení správního řádu a stavebního zákona, územně plánovací informace je úkonem správního orgánu, který je primárně určen pro stavebníka. Nemá tedy povahu pravého podkladu pro vydání rozhodnutí, byť nelze jeho použití ve správním řízení *a priori* vyloučit. Stěžovatelé nesprávně zveličují význam institutu územně plánovací informace. Ten je však skutečně toliko informativní a slouží především pro žadatele, nikoliv pro správní orgány. Je pravdou, že správní orgány z něj neměly vycházet, nicméně pokud tak učinily, nevede to k nezákonnosti vydaného rozhodnutí, ani k nesprávnosti úředního postupu. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného je totiž zřejmé, co bylo klíčovým podkladem pro jejich rozhodnutí a posouzení splnění podmínek stanovených § 90 stavebního zákona. Územně plánovací informace byla správními orgány nesprávně použita toliko pro doplnění argumentace. Nejvyšší správní soud se proto shoduje s právním posouzením

provedeným městským soudem, na který blíže odkazuje. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost není důvodná. Z tohoto důvodu ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšným stěžovatelům náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

O nákladech řízení o kasační stížnosti ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s., tak, že na jejich náhradu nemá právo, neboť jí soudem nebyla uložena povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady řízení o kasační stížnosti vznikly. Soud přitom neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, aby jí přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení, nehledě na to, že takový návrh ani nebyl podán.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu